

● — pointa

veškerá jména
soudržet a líška,
poči břešní a jistoty
apát, dojit su na ráhod, najít se

Devatero hádek

Zuzana Koukalová

Devatero hádek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Koukalová
Devatero hádek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ pointa

Devatero hádek

Zuzana Koukalová

Předmluva

Byla jedna. Na vdávání. Její otec, mocný král, jal se vybírat ženichy. Princezna před zásnubním plesem nervózní. Která není. Chudák holka, neměla šaty. Ani matku. Otec práce nad hlavu s politikou zvaní princů. Neustála to. Když ani po třetí její žádosti nevyhověl s tím, že má přece šatů mnoho, brečela a ječela ošklivosti. „Učiněná saň,“ polekal se král. Nařídil odvést ji do jeskyně hluboko v lese, odkud se nevrátí, dokud nepřestane dštít síru.

Neprospělo jí to. Zuřila tam dál. Bolestně dlouho. Ba. Již se vyprávěly legendy o princezně, okouzující za každých okolností, a o zlém drakovi, který ji drží v zajetí. A mnoho mužů se vydávalo princeznu zachránit. Běda jim. Všem těm, kteří ji zastihli ve špatném rozpoložení. Ukousla jim hlavu. Ba jo. Až jednoho dne její lítost sama uhasla. Na její tváři se objevil klid. A u ústí sloje další chrabrý muž. Usmála se na něj. Usmálo se na něj štěstí.

Byl jeden. Už by se ženil. A předtím by vykonal něco tvrdě hrdinského. I rozjel se vysvobodit princeznu ze spárů stvůry. Jak musel být statečný. Bajaja. Jenže ta dračice byla ona, princezna sama. Do jeskyně ji zavřel otec. Báł se královské ostudy. A té ženy, ve kterou dospěla jeho dceruška, vlastně taky. Ne tak Bajaja. Nepadl ublížený k smrti. Ani nedělal ramena. Směle se na ni usmál. A podržel ji. Říká se, že kolem pasu. Ó, jak ten byl odvážný. Bajaja. V ten moment se lítá saň změnila v laskavou

princeznu. A žili spolu šťastně až do – „Moment!“ – Ano, žili bok po boku šťastně do momentu, kdy stáli znovu proti sobě a ani jeden vůbec neměl chuť se usmát. – „Tady v ten moment. Kdo se jako první usmál?!“ – Jednou ona. Jindy zas on. Ó, manželství nabízí celou řadu těchto úsměvných chvil. – „No, moment, těm dvěma to jako po hádce opravdu skončilo svatbou?“ – Svatba byla, baže. Leč tou to – ten sled hádek – teprve začíná.

Sněhurka

Sněhurka s princem spolu žili tři roky. Manželskou idylu jim na zámku jeho rodičů udržovalo vedle stolového služebnictva to štěstí, že každý měl svůj koníček, kterému se ke spokojenosti jich obou věnoval každý sám. Každý víkend šval princ zvěř po okolních lesích a mimo loveckou sezónu objížděl klubové turnaje v šachu. Sněhurka se ráda vracela na mýtinu a rekreovala se na chalupě u sedmi trpaslíků. Nic na tom nezměnilo ani narození prvního syna: v chaloupce uprostřed lesa se pohybovalo prostě o jednoho trpaslíka víc.

Jednoho nedělního večera se Sněhurka na zámek vrátila neodpočatá. Těšila se, že usne v princově náruči. Chtěla, aby ji princ objal a něžně políbil nebo jí řekl, že je úžasná. V ložnici: princ už pod peřinami. Ještě nespál, ale nic neřikal. Promluvila tedy:

„Užasni! Královna-tchyně, tvá matka, přijela na mýtinu! Bez ohlášení! Přivezla mi hřebínek, který se na nic nehodí! O to méně ho člověk potřebuje na víkend v lese!“

Z druhé strany postele zaznělo jen: „He?“

„To jí nemůžeš něco říct?!“ upřesnila, kam tím míří.

„Co?“

„Ať tam za mnou nejezdí!“

„Řekni jí to sama. Dobrou noc,“ hekl princ a přetočil se na druhý bok.